

На сценах доўгага кляштарнага калідора ў Навагрудку змешчаны табліцы, якія апавядаюць пра бласлаўлёных сясцёр мучаніц. З кароткіх сказаў складаецца цудоўны вобраз назарэтанак: сардэчныя, добрыя, цяроплівыя, старанныя, з моцнай верай і даверам да Божых планаў.

Іх імёны, манера паводзін, прыклад любові, мацнейшай за смерць, засталіся ў памяці мноства людзей. У сённяшнім нумары “Слова Жыцця” с. Тэрэза Касінская расказвае пра прысутнасць бласлаўлёных сясцёр у яе жыцці і пра ролю, якую яны адыгрывалі ў Навагрудку. Дзіцячыя ўспаміны

Я нарадзілася ў Наваельні. Але колькі сябе памятаю, мы жылі ў Навагрудку. Будучы малой дзяўчынкай, ведала сясцёр толькі ў твар: сустракала іх у касцёле ці на вуліцы. Потым пачала хадзіць у Агульную школу сясцёр назарэтанак і ўжо штодзённа сустракалася з манахінямі, а таму мела магчымасць пазнаёміцца з імі бліжэй. Дагэтуль памятаю твар, фігуру і нават голас кожнай з сясцёр.

Вельмі выразныя ўспаміны звязаны з с. Канізіяй, якая вучыла дзяцей спяваць. Адным з нашых самых любімых твораў была песенька пра верабейкаў, падчас якой мы з сяброўкай выконвалі рытмічны танец з кійкамі. Часта сустракаліся з сястрой таксама ў касцёле, бо яна была арганісткай. Калі думаю пра яе, перад вачыма заўсёды ўзнікае такая карціна: манахія ідзе праз касцёл, нясе спеўнікі і ключы ад хораў. † С. Канізія была адзінай настаўніцай сярод сясцёр. Астатнія назарэтанкі займаліся іншай працай: с. Раймунда прыбіралася ў школе, с. Даніэла клапацілася аб дзіцячай сталавай, с. Геліадора выконвала абавязкі брамніцы. Яшчэ добра памятаю с. Імэльду, якая была закрыстыянкай. Гэта яна засцілала алтар белым абрусам, упрыгожвала святыню

кветкамi, запальвала свечкі.

Назаўсёды ў маёй памяці засталася с. Даніэла. Яна збірала зёлкі і брала нас, дзяцей, з сабой. Мы хадзілі з ёй на Замкавую гару. Сястра расказвала, якія расліны карысныя, якія – лекавыя, пералічвала іх назвы. Памятаю, што спачатку мы збіралі зёлкі побач з замкам, потым праходзілі праз парк, затым праз кусты і даходзілі ажно да дамоў, дзе жылі спадарствы Зверкі і Дабрынскія. Гаспадары часам частавалі нас чарніцамі і малаком.

Усіх сясцёр я запамніла як вельмі працавітых асоб. Яны ўтрымлівалі немалую гаспадарку: мелі кароў, каня, разнастайную хатнюю птушку. Акрамя гэтага пралі, вязалі. Шмат працы мелі таксама ў касцёле, бо павінны былі падтрымліваць парадак.

На зямлі за кляштарам сёстры назарэтанкі мелі агарод, дзе садзілі бульбу, капусту, буракі і іншую агародніну.

Мой швагер, які жыў па суседству, расказваў, што яго сям'я заўсёды прыглядвалася да таго, як сёстры гаспадарылі. Дзякуючы сваёй працавітасці манахіні за лета тройчы збіралі сена з лугу. У вялікай бочцы разводзілі адпаведнае ўгнаенне, а затым, калі трава ўжо была скошана, адна з сясцёр ехала праз луг на кані з гэтай бочкай і ўсё дасканала апырскавала, каб маладая трава хутчэй расла.

Я таксама трохі дапамагала назарэтанкам: калі яны апрацоўвалі глебу, пільнавала птушак і жывёлу, каб не нарабілі шкоды ў агародзе. Дакладна памятаю, што пасля працы манахіні ішлі на абед у гаспадарчы домік. Кухняй кіравала с. Канута. Ежу гатавала ў вялікіх чыгунах. Сёстры падыходзілі да яе з талеркамі па суп, затым затрымліваліся ля століка, на якім ляжалі абрэзкі ад камунікантаў, якія пяклі самі. Гэтыя абрэзкі яны насыпалі ў суп і накіроўваліся з талеркамі абедаць за дзверы з белай заслонай. Там была клаузура, таму ніхто іншы не мог туды ўвайсці.

Жыццё пад акупацыяй

У 1939 годзе, пасля ўступлення савецкіх войскаў, у Навагрудку адбыліся сур'ёзныя змены. Сясцёр выгналі са школы, трохі пазней – з дому. Яны жылі ў прыватных кватэрах і вымушаны былі шукаць працу. Манахіням забаранілі насіць хабіты, таму яны былі заменены на простыя сукенкі. Назарэтанкі падтрымлівалі паміж сабой сувязь праз касцёл: сустракаліся на св. Імшы і Ружанцы. Таемна рыхтавалі дзяцей да споведзі і св. Камуніі. З цягам часу людзей у горадзе становілася ўсё менш, таму што адбываліся масавыя дэпартацыі ў Сібір і Казахстан. Аднак вернікі надалей у вялікай колькасці прымалі ўдзел у набажэнствах. У 1941 годзе распачалася нямецкая акупацыя. Чэрвеньская бамбардзіроўка горада амаль не закранула Фару, але значна пашкодзіла касцёл св. Міхала Арханёла. Падчас аднаго з налётаў с. Малгажата ішла на дзяжурства

Аўтар: Кiнга Красiцкая
09.09.2018 00:00

ў мясцовую бальніцу (працавала ў хiрургiчным аддзяленнi). Калi выбухнулі бомбы, манахiня пачала шукаць сховiшча, але адзiнае, што яна ўбачыла перад сабой – высокi плот, якi агароджваў месца будоўлi.

С. Малгажата са страху перакiнула праз яго сваю сумку i пераскочыла сама. Упала на дошку з цвiкамі, прабiла сабе нагу, а асколак бомбы трапiў ёй у лоб. Калi апрытомнела, была ўся ў крывi. Хтосьцi з мiнакоў завёў жанчыну дадому. Пра гэты выпадак прыгадвае здымак у кляштары, на якiм сястра адлюстравана з перавязанай галавой.

Пасля таго, як у горад уступiлi нямецкiя войскi, з’явлiся новыя правiлы: сёстрам дазвалялася насiць хабiты, хадзiць у касцёл, апрацоўваць зямлю. У хуткiм часе пачаўся тэрор супраць грамадзянскага насельнiцтва. 31 лiпеня 1942 года ў лесе побач з баракамі расстралялi 60 чалавек, сярод якiх было двое ксяндзоў: кс. дэкан Мiхал Далецкi i кс. Ян Кучынскi з Уселяба.

Складзеная ахвяра

Праз год, ноччу з 17 на 18 лiпеня, было арыштавана каля 120-цi чалавек (у большасцi сваёй бацькi сем’яў) з намерам iх расстраляць. Тады с. Стэла, якая выконвала абавязкi настаяцельнiцы, падчас сустрэчы з кс. Аляксандрам Зянкевiчам прамовiла знамянальныя словы: “Божа мой, калi патрэбна ахвяра жыцця, хай лепш нас расстраляюць, чым тых, у каго ёсць сем’i. Мы нават молiмся аб гэтым”.

31 лiпеня сясцёр назарэтанак выклiкалi ў камiсарыят. Пасля вячэрняга Ружанца манахiнi на чале з настаяцельнiцай накіравалiся па ўказаным адрасе. Па дарозе сустрэлі с. Малгажату, якая акурат вярталася з бальнiцы. С. Стэла наказала ёй iсцi додому, а калi будзе такая патрэба, за ёй прышлюць кагосьцi з сясцёр.

Кс. Зянкевiч разам з с. Малгажатай чакалi манахiнь у гаспадарчым домiку. Мiнула гадзiна, дзве, поўнач, але нiхто не прыходзiў. Пачало свiтаць, а сёстры не вярталiся.

Нядзельнай ранiцай кс. Аляксандр адправiў у Фары св. Імшу, пасля чаго накіраваўся ў касцёл св. Мiхала Арханёла. Калi сядзеў у канфесiянале, хтосьцi падышоў да яго i сказаў, што сясцёр расстралялi. Вядома, што каты планавалi забiць манахiнь у той самы дзень, калi выклiкалi ў камiсарыят. Iх вывезлi ў бок баракаў, але на дарозе было яшчэ дастаткова людна, таму гестапаўцы вярнулiся назад. Сёстры правялi ноч у падвале ў кацельнi, а на досвiтку былі вывезены ў лес, дзе iх i расстралялi.

Праз некалькi дзён пасля трагедыi с. Малгажата накіравалася ў бальніцу на дзяжурства i ўбачыла, як ваенны канваіруе воз, дзе ляжаць рэчы сясцёр. Салдат пазнаў с. Малгажату i адразу спытаўся, куды яна iдзе. Тая адказала, што на працу. Тады мужчына перасцярог яе, каб не хадзiла ў бальніцу. I манахiня вярнулася. Галоўны ўрач змянiў план дзяжурстваў, выкрэслiваючы прозвiшча назарэтанкi, каб гестапаўцы не

натрапілі на яе след.

Пазней с. Малгажата разам з некалькімі жанчынамі выбралася ў лес, нібы па грыбы. На самой справе яны хацелі адшукаць магілу сяцёр. Натрапіўшы на свежую зямлю, манахiня пачала разграбаць пясок. Знайшла цела адной з сяцёр і адарвала падвязку, такім чынам упэўніваючыся, што на гэтым месцы сапраўды спачываюць назарэтанкі.

Напалову ўтоена

Асірацелая с. Малгажата некаторы час жыла ў гаспадарчым доміку. Аднайчы, калі працавала ў агародчыку, па яе прыйшлі гестапаўцы.

Аднак пабыталі дамы і трапілі да суседкі, дзе адбылася наступная сцэна. Калі гестапаўцы спыталіся пра манахiню, жанчына закрычала: “Суседка, ці ты не бачыла с. Малгажату?”. Назарэтанка падняла галаву ад градкі, убачыла, што стаяць нейкія незнаёмы, і адказала: “Недзе тут была...”. “Была, але ўжо няма”, – сказала суседка. І гестапаўцы пайшлі ні з чым.

Так назарэтанка засталася пры жыцці. Яна надалей жыла ў тым жа доміку. Не мусіла ўжо спецыяльна хавацца, магла свабодна хадзіць у касцёл.

Сёстры вяртаюцца ў Фару

Пад канец вайны кс. Аляксандр Зянкевіч пачаў дабівацца дазволу на эксгумацыю і пахаванне расстраляных. З магілы дасталі 12 цел, хоць сяцёр было 11. Апошняй ахвярай стаў хлопец, які, праўдападобна, капаў дол. А расстралялі яго, каб пазбавіцца ад сведкі.

19 сакавіка 1945 года адбылося пахаванне 11-ці сяцёр мучаніц. Парэшткі змясцілі ў асабістых трунах і на санях перавезлі ў святыню. Кс. Аляксандр паклапаціўся пра тое, каб у кожную труну паклалі запячатаную бутэлечку з карткай унутры, на якой напісана імя і дата смерці. Сяцёр пахавалі ў супольнай магіле побач з Фарай, паставілі драўляны крыж і неацёсаны камень.

Разам да канца

У 1946 годзе, калі многія палякі, у тым ліку кс. Зянкевіч, вярталіся ў Польшчу, у Навагрудак прыехалі некалькі манахiнь з Вільнюса і прапанавалі с. Малгажаце вярнуцца ў краіну. Аднак тая адказала: “Я застануся тут назаўсёды. Павінна была загінуць разам з сёстрамі! Аднак калі Пан Бог выратаваў мяне, то буду трымаць на варце Божага дома і магілы сяцёр”.

На працягу наступных 10-ці гадоў у Навагрудку не было святара. С. Малгажата жыла ў складаных умовах у закрытыі, дзе ў яе быў ложка за шафай, невялічкая печачка, каб вытрымаць моцныя маразы. Клапацілася пра Фару і ў першую чаргу пра тое, каб там заўсёды быў Найсвяцейшы Сакрамант. Адчыняла святыню кожную нядзелю і на набажэнствы, каб людзі маглі прыйсці і памаліцца. Жыхары горада таксама прыходзілі да сястры са сваімі праблемамі, паколькі ў кожнай справе яна ахвотна давала добрую параду.

Праз некаторы час з лагера вярнуўся кс. Войцех Навачык ОМІ. С. Малгажата гаспадарыла пры ім на працягу чарговых 10-ці гадоў. Памерла пасля цяжкай хваробы 26 красавіка 1966 года. Была пахавана на мясцовых могілках.